

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽ/27/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010158
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumanu
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010158.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/060/2014 zo dňa 21. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/060/2014 zo dňa 21. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľovi ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500 € (päťsto eur) na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní voči rozhodnutiu odporcu č. RP/060/2014 zo dňa 21. októbra 2014, vydaným v správnom konaní č. 642-SKO/2014, začatého na základe oznámenia doručeného navrhovateľovi dňa 11.09.2014 uviedol, že sa domáha zrušenia predmetného rozhodnutia z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. b) až e) O.s.p. a zároveň konanie odporkyne trpí vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, je nedostačujúce na posúdenie veci z dôvodu vykonania dokazovania v rozpore so zákonom, resp. nevykonania dôkazov. Odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli: záznamy z vysielania programu C.S.I.: Kriminálka New York odvysielaného dňa 12.06.2014 o cca 20:07 hod. na televíznej programovej službe JOJ PLUS, prepis/popis skutkového stavu. Podľa navrhovateľa

odporkyňa nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby prípadne pri jeho vykonávaní postupovala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, pretože o vykonaní dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Vykonanie dôkazov a vyhotovenie zápisnice má pre navrhovateľa zásadný význam. Vyhotovenie zápisnice je zárukou objektívneho popisu priameho pozorovania so súhrnom formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikácie prítomných osôb, popis úkonov. Podľa jeho názoru, vykonávanie dôkazov nie je možné popisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom odporkyne. Preskúmanie obrazovo - zvukového záznamu členmi rady a následné ohodnotenie videného je subjektívne a toto nemôže byť nahradené úradníckou analýzou. Je zásadné, aby v rámci správneho konania členovia rady rozhodovali osobne.

V uvedenej súvislosti poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 zo dňa 03.04.2012, § 21 ods. 1 správneho poriadku s dôrazom, že v zmysle rozhodovacej činnosti EŠLP nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné ako bola spravodlivosť vykonaná. Ak odporkyňa nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, ide o závažné porušenie správneho poriadku.

Podľa názoru navrhovateľa napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, pretože výrok rozhodnutia nekorešponduje so skutkovým stavom veci. Odporkyňa vo výroku svojho rozhodnutia uviedla, že účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že v upútavke na televíznej programovej službe JOJ PLUS o cca 20:07 hod., ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program vysielaný dňa 12.06.2014 o cca 21:45 hod., čím nesprávne uplatnil § 6 ods. 5 druhá veta jednotného systému označovania. Podľa skutkového stavu popísaného odporkyňou je zrejmé, že navrhovateľ sa mal dopustiť iného administratívneho deliktu ako toho, za ktorý je sankcionovaný napadnutým rozhodnutím. Zo skutkového stavu vyplýva, že navrhovateľ odvysielal upútavku na predmetný program, pričom odporkyňa na strane 4 napadnutého rozhodnutia uviedla, že táto upútavka nebola označená príslušným piktogramom JSO. Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že neoznačenie upútavky žiadnym grafickým symbolom JSO a neoznačenie upútavky totožným grafickým symbolom ako program samotný, sú dve rozdielne skutkové podstaty dvoch rozdielnych administratívnych správnych deliktov, ktoré nie je možné zamieňať. Uvedená vada spôsobuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nekorešponduje s výrokom. Podľa jeho názoru, v prípade ak vysielateľ upútavku neoznačí žiadnym grafickým symbolom JSO, môže sa dopustiť len porušenia povinností podľa § 6 ods. 1, 2, 3 alebo 4 vyhlášky Ministerstva kultúry číslo 589/2007 Z.z., pretože len tieto ustanovenia ukladajú vysielateľovi povinnosť označiť upútavku na program nejakým grafickým symbolom JSO. Naproti tomu, § 6 ods. 5 veta druhá ustanovuje povinnosť, aby vysielateľov grafické označenie upútavky a programu symbolmi JSO korešpondovali. Odporkyňa vyhodnotila porušenie § 20 ods. 3 zákona o vysielaní takým konaním, na základe, ktorého vysielateľ nesprávne uplatnil § 6 ods. 5 druhá veta JSO, avšak zo skutkového stavu, ktorý sama odporkyňa zisťovala vyplýva, že vysielateľ mal nesprávne uplatniť § 6 ods. 3 JSO.

Na základe uvedených dôvodov žiadal súd, aby zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne a veci vrátil na ďalšie konanie a uložil jej povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

II.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 14.04.2015 uviedla, že napadnutým rozhodnutím uložila navrhovateľovi pokutu 2000 € za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 12.06.2014 o cca 20:07 hod. upútavku na program C.S.I.: Kriminálka New York, ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program vysielaný dňa 12.06.2014 o cca 21:45 hod., čím podľa navrhovateľa nesprávne uplatnil § 6 ods. 5 druhá veta Jednotného systému označovania (JSO). K uvedenému odporkyňa poukázala na konania č. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009-25, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6Sž/21/2012, 6Sž/7/2014, 7Sž/1/2013, 5Sž/14/2013, 7Sž/10/2013, 3Sž/18/2013, v ktorých navrhovateľ uviedol obdobné námietky, a v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky postup odporkyne pred

vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia potvrdil.

Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie, ktorými boli - záznam vysielať daného programu o odvysielať dňa 12.06.2014 o cca 21:45 hod., vyhotovený na nahrávacom zariadení odporkyňa, záznam vysielať upútavky odvysielanej na programovej službe JOJ PLUS dňa 12.06.2014 o cca 20:07 hod. a predpis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu predmetného oznámenia. To znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 zákona číslo 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), dala navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladu pre rozhodnutie a spôsobu jeho zistenia. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne iné podklady z dôvodu, že dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený preskúmaním uvedených podkladov, súčasťou, ktorého bolo aj zhliadnutie záznamov vysielať predmetného programu a upútavky na program.

Námietky navrhovateľa sú nepodložené a zavádzajúce. Z povahy podkladu pre rozhodnutie je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len ich zhliadnutím. Z rozhodnutia je zrejmé, že odporkyňa sa po získaní podkladov oboznámila so skutkovým stavom dňa 21.10.2014. Odporkyňa si je vedomá svojej povinnosti, bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čo je v danom prípade vzhľadom na špecifikovaných záznamov vysielať nevyhnutnou súčasťou. Odporkyňa teda dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľom odvysielaný. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielať, avšak vzhľadom na písomnosť právneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby. Písomnosť označená v administratívnom spise ako predpis/popis skutkového stavu, je súčasťou rozhodnutia, ktorá sa zasiela účastníkovi pri začatí správneho konania z dôvodu, aby sa mohol k obsahu jedného z podkladov pre rozhodnutie vyjadriť. Navrhovateľ v rámci správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie a sám nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetnými záznamami vysielať.

K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazoval na judikát Najvyššieho správneho súdu ČR uviedla, že odporkyňa striktné rozlišuje medzi Kanceláriou rady a Radou samotnou a ich činnosť nie je možné zamieňať. Názor zamestnancov Kancelárie rady nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť jedine členovia Rady po preskúmaní získaných podkladov. Obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR č. k. 6SŽ/7/2014, ktorú senát Najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú.

Odporkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľ sa v posudzovanom prípade dopustil správneho deliktu, porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z., ktorého skutková podstata je v súlade so zásadou legality obmedzenia slobody prejavu navrhovateľa upravená v konkrétnom ustanovení predmetného zákona a nie v JSO ako podzákonného právneho predpisu ako sa mylne domnieva navrhovateľ. Nerešpektovanie ustanovenia § 6 ods. 5 JSO navrhovateľom t.j. odvysielaním upútavky na program bez označenia totožným grafickým symbolom JSO ako samotný program, na ktorý upútava, predstavuje konkrétny spôsob porušenia zákonnej povinnosti upravenej v § 20 ods. 3 zákona. Odporkyňa nesúhlasí s tvrdeniami navrhovateľa a poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch. V upútavke na program boli odvysielané viaceré niekoľkokosekundové úryvky z programu, väčšinou prestrihy rôznych scén, pričom boli vo zvukovej zložke odvysielané rôzne výroky hlavných a vedľajších postáv s uvedením informácie o mieste a čase odvysielania programu. V upútavke dostali diváci informáciu o názve programu, o dni a čase jeho vysielať, ako aj na ktorej programovej službe sa bude program vysielať. Komunikát nebol odvysielaný len ako strohá informácia o názve programu a čase jeho vysielať a nie je teda možná jeho kvalifikácia ako oznámenie o vlastnom programe. Tento komunikát, vzhľadom na jeho spracovanie, bolo nevyhnutné posúdiť ako upútavku. Navrhovateľ mal upútavku označiť totožným grafickým symbolom ako samotný program, čiže ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Bez tohto označenia konal v priamom rozpore s § 6 ods. 5 JSO, čím porušil § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z.

Na základe uvedených dôvodov žiadal súd, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu a právneho zástupcu navrhovateľa na nariadenom pojednávaní súdu dňa 29.06.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 642/SKO/2014 vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 12.06.2014 o cca 20:07 hod. upútavku na program C.S.I.: Kriminálka New York, ktorú neoznačil totožným grafickým symbolom ako samotný program, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 6 ods. 5 druhá veta Jednotného systému označovania. Táto upútavka informovala o vysielaní programu C.S.I.: Kriminálka New York dňa 12.06.2014 o cca 21:25 hod. (reálne odvysielaného v cca 21:45 hod). Monitorovaním programu, ktorého vysielanie bolo predmetnou upútavkou propagované, bolo zistené, že tento program bol počas jeho vysielania označený grafickým symbolom Jednotného systému označovania ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov. K oznámeniu o začatí správneho konania bol pripojený prepis/popis skutkového stavu a navrhovateľ bol požiadaný o zaslanie stanoviska, prípadne navrhnutie dôkazov. Navrhovateľ bol informovaný o možnosti nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy .

Navrhovateľ na podanie odporky neoreagoval.

Dňa 21.10.2014 bola spísaná zápisnica o hlasovaní Rady pre vysielanie a retransmisiiu, ktorá rozhodla vo veci. Prijatým rozhodnutím odporkyňa dospela k záveru, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 12.06.2014 o cca 20:07 hod. upútavku na program C.S.I.: Kriminálka New York vysielaný dňa 12.06.2014 v cca 21:45 hod., čím nesprávne uplatnil § 6 ods. 5 druhá veta Jednotného systému označovania, za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. b) zákona číslo 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona číslo 308/2000 Z.z. vo výške 2000 €.

Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o

inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii platného a účinného v rozhodnom čase, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ zák. č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania" alebo „JSO“).

Podľa ust. § 1 ods. 3 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú

- a) zobrazenie prezentujúce ohrozenie rodiny alebo rodičovských vzťahov, ak je vzhľadom na vek maloletých a povahu prezentovaného ohrozenia odôvodnený predpoklad neadekvátnej interpretácie zobrazeného obsahu,
- b) zobrazenie reálneho násillia alebo zobrazenie následkov reálneho násillia na živých bytostiach, zobrazenie následkov živelných pohrôm alebo dopravných nehôd na živých bytostiach,
- c) zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné,
- d) zobrazenie násillných aktov,
- e) zobrazenie následkov násillných aktov,
- f) zobrazenie negatívnych príbehov detí, ktoré by odôvodnene mohli vyvolať u detí efekt obete reálneho sveta,
- g) zobrazenie neprirodzených, náhlých a neočakávaných zmien živých bytostí alebo zobrazenie paranormálnych alebo iných mimovnmových javov,
- h) zobrazenie nahoty, ktoré nie je bežné v rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí,
- i) zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie,
- j) zobrazenie správania s rizikom ublíženia na zdraví, ak nie je riziko ublíženia na zdraví dostatočne zreteľné, zobrazenie rizikových športových disciplín alebo fantazijných predstáv o nadľudských

hrdinských výkonoch človeka mimo reálneho sveta, ktorých neadekvátne interpretácia vzhľadom na vek môže vyvolať u maloletých efekt napodobňovania, alebo

k) slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

Podľa ust. § 1 ods. 5 citovanej vyhlášky, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,

b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho poslania diela alebo programu a

c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 6 ods.3 a 5 cit. vyhlášky, audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov sa označujú číslom 12 červenej farby v bielom poli s červeným ohraničením; grafické zobrazenie symbolu označenia je uvedené v prílohe pod poradovým číslom 2.

Programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, do 12 rokov, do 15 rokov alebo nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby klasifikované ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov, od 7 rokov, do 12 rokov, od 12 rokov alebo od 15 rokov sa označujú grafickým symbolom jednotného systému označovania po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby v pravom alebo ľavom hornom rohu televíznej obrazovky. Upútavka k programu sa označí totožným grafickým symbolom ako samotný program.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (vyhláška č. 589/2007 Z.z. alebo "jednotný systém označovania").

Podľa § 37a ods. 2 zák. č. 308/2000 Z.z., vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z.z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

a) upozornenie na porušenie zákona,

b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,

c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,

d) pokutu,

e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z.z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a

vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd oboznámia sa s administratívnym spisom, podaniami účastníkov konania dospel k záveru, že námietky navrhovateľa podané v jeho opravnom prostriedku neodôvodňujú zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohľadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 03.04.2012.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu

vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhliadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Z rozhodnutia je zrejmé, že odporkyňa sa po získaní podkladov oboznámila so skutkovým stavom dňa 21.10.2014. Odporkyňa si je vedomá svojej povinnosti, bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čo je v danom prípade vzhliadnutie špecifikovaných záznamov vysielania nevyhnutnou súčasťou. Odporkyňa teda dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľom odvysielaný. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť právneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby. Písomnosť označená v administratívnom spise ako predpis/popis skutkového stavu, je oddeliteľnou súčasťou rozhodnutia, ktorá sa zasiela účastníkovi pri začatí správneho konania z dôvodu, aby sa mohol k obsahu jedného z podkladov pre rozhodnutie vyjadriť.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p.. Nemožno nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľ v priebehu správneho konania nepodal žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietal porušenie právnej povinnosti, i keď navrhovateľ ako osoba obvinená zo spáchania správneho deliktu má plné právo zostať počas celého konania absolútne pasívna, nevyjadrovať sa, ani nenavrhopovať žiadne dôkazy, nakoľko správny orgán zaťažuje dôkazné bremeno, ktoré správny orgán unesie len v prípade, ak porušenie povinnosti vysielateľa preukáže bez dôvodných pochybností. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnuť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti, po tom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mal nielen právo, ale i povinnosť navrhnuť mu známe dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Pokiaľ sa však navrhovateľ v opravnom prostriedku bránil najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietal zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, resp. nepredložil dôkaz o opaku správnym orgánom vykonaného zistenia, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorého, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa, dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávajúcu vec v správnom konaní, pričom ohliadku vecí možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnemu orgánu alebo sa ohliadka vecí vykonáva na mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania - samotný predmet.

Súd pri skúmaní a vyhodnotení predmetných námietok vychádzal z už ustálenej súdnej praxe a právnych názorov tunajšieho súdu v obdobných prípadoch, v ktorých navrhovateľ vznáša totožné námietky v konaniach, na ktoré poukázala odporkyňa vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru o dostatočne zistenom skutkovom stave správnym orgánom, ktorý ani nebol medzi účastníkmi konania sporný, a ktorý na takto zistený skutkový stav správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní, ako aj vyhlášky JSO. Rozhodnutie nevykazuje žiadne formálne ani logické nedostatky, bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa o nesprávnom posúdení skutkového a právneho stavu, nakoľko skutkový stav medzi účastníkmi konania sporný nebol, navrhovateľ nenamietal odvysielanie sporného programu a ani jeho obsah. Správny orgán preto vychádzal zo záznamu odvysielaného programu, ako aj z jeho prepisu, z ktorého jednoznačne vyplynul záver, ku ktorému dospel odporca vo svojom rozhodnutí, a to o potrebe označiť aj upútavku na program označený ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov totožným symbolom (nevhodný pre maloletých do 12 rokov). Táto povinnosť vyplýva z ust. § 6 ods. 3 a 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., (ktorá je osobitným - vykonávacím predpisom k zákonu č. 308/2000 Z.z.) v spojení s ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Súd nepovažoval námietku ohľadne aplikácie ust. § 20 ods. 3 zákona o vysielaní na program, ktorý bol označený JSO za dôvodnú, nakoľko povinnosť označovať vysielanie, vrátane upútavky naň v súlade s podmienkami ustanovenými JSO z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva. V danom prípade nie je podstatné, či grafické označenie pri upútavke k programu úplne absentovalo alebo bolo iné ako pri samotnom programe. Zákon vyžaduje, aby upútavka k programu bola označená totožným grafickým symbolom ako samotný program a akákoľvek nezhoda je porušením § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Inými slovami, nedodržanie totožného grafického označenia upútavky na program označený ako nevhodný pre mladistvých do 12 rokov v súlade s § 6 ods. 5 vyhlášky, je porušením povinnosti vysielateľa podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., nejedná sa o rozličné správne delikty, a preto odporkyňa postupovala správne pri právnej kvalifikácii porušenia povinnosti navrhovateľa.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia citovala znenia ustanovení právnych predpisov, v zmysle ktorých postupovala a rozhodla, popísala skutkové zistenia a na zistený skutkový stav aplikovala správny právny predpis. Námietka navrhovateľa o nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu rozporu medzi jeho výrokom a odôvodnením preto nie je dôvodná.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 €

rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.